

Lysette van Geel

Groetjes ☺
uit
Zeerijp.

'VOLT

Eerste druk, 2021

Copyright tekst © 2021 Lysette van Geel
Copyright illustraties © 2021 Iris Boter

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Volt, Amsterdam.

Vormgeving Marieke Oele

ISBN 9789021424286 / NUR 283
www.uitgeverijvolt.nl

*Van Lauwerszee tot Dollard tou
Van Drenthe tot aan t Wad
Doar gruit, doar bluit n wonderlaand,
Rondom n wond're stad.*

*Van de Lauwerszee tot de Dollard
Van Drenthe tot aan het Wad
Daar groeit, daar bloeit een wonderland,
Rondom een wonderschone stad.*

- Gronings volkslied -

Hoi Ro,

Ik ben thuis! De zomervakantie in Italië was leuk. Maar toch gebeurde het weer: heimwee :(Heb jij weleens heimwee naar hier?

Gemma is er ook, ze stuurt je liefs.

Groetjes uit Zeerijp,

Chrisje

De harige buik van mijn vader

‘Verliefd geworden op een Italiaan?’

‘Nee!’

Gemma en ik hingen op ons kop aan het klimrek. Gemma mocht vijf minuten lang alles aan me vragen. Daarna was ik aan de beurt. We hadden elkaar deze zomer een paar weken niet gezien. Ik was met papa, mama en Lieke naar Italië, Gemma was naar kamp geweest op Schiermonnikoog.

‘Wat was het gênantste dat je deze vakantie hebt gezien of gedaan?’ vroeg ze.

De beelden van papa’s dikke buik op het zand schoten door mijn hoofd. De zwarte haren die als een deken van zijn nek tot zijn zwembroek over zijn bruine huid krioelden.

‘Zonnen naast mijn harige vader.’

‘Getver.’ Gemma bibberde.

‘Volgende. Nu een dilemma. Wat zou je liever doen, een

zomervakantie zonder Bibi maar met iPad, of de zomer met Bibi maar zonder iPad?’

Bibi hoorde haar naam en kwam kwispelend naar me toe.

‘Dat is een gemene vraag!’ Ik draaide mijn hoofd naar Gemma. Haar haren waren uit haar knotje geschoten. Ze waren extra blond geworden door de zon. Dingen kunnen veranderen als je er even niet bent.

‘Oef, nou dan toch maar zes weken met jou, Bibi,’ zei ik zuchtend. Haar vacht was lekker zacht. Ze stonk helemaal niet naar hond.

‘Oké, volgende week begint groep acht. Als je verkering moet nemen met iemand uit de klas, wie kies je dan?’ Ze liep met haar vingers over de grond naar voren. Haar rug kromde naar beneden in de vorm van een kommetje, als een kat die zich uitrekt.

‘Dan kies ik niemand!’ Ik greep Bibi met twee armen vast.

‘Dan moet je een opdracht doen.’ Gemma pakte de stang van het klimrek en rolde haar voeten naar de grond. Er klonken twee zachte ploffen.

Ik liet mijn benen ook naar de grond zakken en hoorde een harde klap. Hoe zwaarder je bent, hoe harder je valt.

‘Loop door het dorp achter Bibi aan. Zij mag de weg bepalen.’

‘Dat is makkelijk,’ zei ik en trok Bibi met de riem naar me toe.

‘Met je ogen dicht!’ Gemma pakte de bandana uit haar haren en strikte hem voor mijn ogen, als een blinddoek. Ik rechte mijn schouders. Vroeger was ik bang voor het donker. Nu niet meer.

‘Lopen Bibi, maar niet te snel,’ zei ik zachtjes.

De riem trok mijn hand meteen vooruit. De bobbelige ondergrond van de speeltuin ging over in de rechte stoep. Als je niet kijkt met je ogen dan hoor en ruik je beter. De route door Zeerijp kon ik al dromen. Er waren negentien straten die ik al meer dan tien jaar kende. Heel veel kon er niet misgaan.

‘Ik loop nu van de Molenweg richting de Borgweg!’ riep ik naar achteren. ‘De molen aan het begin van de straat draait, het is zaterdag, er is genoeg wind. En daarachter staan de machines van het graanbewerkingsbedrijf te loeien. Ik voelde de losse stoeptegels onder mijn voetzolen. ‘Hier links zit opa te klussen in zijn garage.’

‘Goedgekeurd!’ De stem van Gemma was nu vlakbij. ‘Ik zwaai even naar hem hoor, ook namens jou,’ zei ze. Ik ademde diep in en draaide mijn hoofd naar links.

‘Even verderop is Maysa bezig met het maken van de mooiste salto die ze ooit heeft gemaakt.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Gemma. ‘Je spiekt!’

‘Nee, ik hoor het geluid van de trampoline in de voortuin, luister maar. Een, twee en dan... plof. Daar ligt ze.’

Bibi trok me naar voren, rechtstreeks het zachte gras op. Ik hoorde gekraak.

‘O jee, Bibi! We zijn nu vast bij de Noorderstraat, in de tuin van mevrouw Graave?’

‘Moi,’ hoorde ik Gemma zeggen. Groningers houden niet van woorden met een H.

‘Moi eem,’ zei de stem van mevrouw Graave.

‘Sorry, mevrouw Graave, Bibi is dol op walnoten. En in deze tuin liggen de meeste bij elkaar. Gekke hond.’

‘Antwoord goedgekeurd!’ riep Gemma.

Ik trok Bibi weg. Ze rende verder. Het belletje in haar halsband maakte bij iedere stap een rinkelend geluid. 'Dan moeten we nu bij de Kwekersweg zijn. Vlak bij het huis van de boze meneer Van Dale. Zijn perenbomen zijn prachtig, maar de meeste peren vallen op de grond zonder dat hij ze ooit opraapt. Hij heeft vast de gordijnen dicht en er komt rook uit de schoorsteen. Of uit zijn oren, dat kan ik niet zien, maar ik ruik de rook.'

Gemma moest lachen. 'Goedgekeurd!'

'En nu zijn we bij de kippen van Sam. Goedemorgen, jongens!' Bibi blafte. Er klonk gekakel.

'Dan hebben we links de stal van de shetlander van Marit. Haar moeder heeft haar aardappelen te koop gezet in kistjes op het erf. Je kunt het geld in het bakje doen. En hier even verderop wonen meneer en mevrouw Worteltjes. De allerschattigste konijnen van het dorp. Van Bram.'

Mijn buik maakte een grommend geluid. 'Zullen we zo naar huis gaan? Ik heb honger.'

Het was voorbij lunchtijd. De kerkklokken hadden net twee keer geslagen. Op school zou de grote pauze al lang geweest zijn.

'Nog heel even,' zei Gemma.

De blinddoek begon pijn te doen. Ik trok eraan. Alleen mijn pink paste ertussen.

Aan de overkant van de weg sloeg een deur plotseling dicht. Dit werd een gokje.

'Rechts heeft mevrouw Van Zanten een sigaret geroookt en nu loopt ze weer naar binnen, haar pedicurepraktijk in?'

'Van roken ga je dood,' zei Gemma.

Ik knikte. 'En plastic maakt de natuur kapot,' zei ik. 'Antwoorden allemaal goedgekeurd.' Gemma klapte in haar handen. Ik wist niet of ze blij was of verveeld. Zou liegen tegen mensen die je niet kunt zien makkelijker zijn? Uit dorpshuis De Jacobus klonk gejuich.

'En rechts zijn ze weer aan het darten.' Ik schudde mijn hoofd. Papa deed ook altijd mee aan de wedstrijdes. Maar hij kan niet tegen zijn verlies. Een keer was hij zo boos geworden dat hij met een dartpijl naar buiten was gerend en hem zo ver hij kon weg had gesmeten. De pijl was in het achterwerk van de dominee terechtgekomen. Die was net langsgefietst. Papa mocht nooit meer meedoen aan het darten. Hij mocht nog wel naar de kerk van de dominee, maar dat wilde hij niet. De riem bungelde plotseling los tussen mijn vingers.

'Niet doen!' riep Gemma. 'Jacob, hier krijg je spijt van!' 'Wat is er aan de hand?' zei ik.

Ik trok mijn blinddoek af. Bibi rende kwispelend voor me uit. Steeds harder, steeds verder weg, rechtstreeks naar ons huis.

'Mama wordt gek als ze dit ziet,' zei ik.

'Haha, lekker voor je!' Jacob stond met zijn handen in zijn zij. Er was iets anders aan hem.

'Nieuwe jas?' vroeg ik.

Jacob lachte en sprintte de Borgweg uit richting de Kampweg. Gemma rende woedend achter hem aan.

'Sta daar niet de laatste mode door te nemen, Chrisje, doe iets!' Ze greep zijn jas maar hij trok zich los. Ze zou hem nooit inhalen. Op slippers ben je minder snel dan op gympen.

Ik wist dat Jacob naar het huis van zijn vader zou rennen.

Maar ik kon Gemma niet helpen. Ik moest eerder dan Bibi thuis zijn. Anders mocht ik Bibi vast nooit meer uitlaten van mama. Dit was al de vijfde keer dat ze ontsnapte als ik alleen met haar aan het wandelden was. Ik rende de Borgweg uit naar de Lopsterweg.

‘Lopster klinkt als kreeft in het Engels maar je schrijft het met een p in plaats van een b,’ zei Gemma een keer tegen de juf tijdens een les Engels.

Zou Gemma Jacob hebben ingehaald? In mijn zij voelde het alsof ik een schelp had doorgeslikt zonder te kauwen. De scherpe randen prikten onder mijn huid.

‘Je moet ademen naar de pijn,’ dat zegt mama altijd.

Ik haalde adem. Maar de lucht kwam niet bij mijn buik, ik had te weinig zuurstof door het rennen.

‘Ze is die kant op gegaan!’ riep een hoge piepstem vanuit de tuin. Antje van nummer 112 zat op de schommel. Ze woonde net als ik in een kop-hals-rompboerderij. Dat soort huizen lijkt vanuit de verte op een liggende koe. Antje sliep in de kont. Daar maakten ze vaak grapjes over op school.

‘Moi eem,’ riep Antje.

Ik zwaaide. ‘Geen tijd om te stoppen, sorry.’

Mijn huis was in zicht. Het hek stond open. Daar, voor de ingang, zat ze. Bibi kwispelde toen ze me zag. De steek in mijn buik verdween.

Ik hijgde, pakte Bibi’s halsband vast en duwde de voordeur zachtjes open. Het was stil binnen. Mama had niets gezien.

Ik had zin in water met een citroentje.